

Afgørelse truffet af: Ankestyrelsen	Afgørelsesdato: 23-09-2013	Uds. dato: 29-11-2013	Nummer: 123-13	J.nr. 2012-8201-48785
---	--------------------------------------	---------------------------------	--------------------------	---------------------------------

Status: Gældende

Principafgørelse om: aflastning - anbringelse - mellemkommunal refusion

Lov:

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - Lovbekendtgørelse nr. 983 af 8. august 2013 - § 9a, stk. 1, § 9a, stk. 4 og § 9c, stk. 2 nr. 6

Resumé:

Principafgørelsen fastslår

Bestemmelsen i retssikkerhedsloven om mellemkommunal refusion ved anbringelse af et barn uden for hjemmet finder kun anvendelse, hvis der er truffet en afgørelse om anbringelse uden for hjemmet efter servicelovens bestemmelser herom.

En afgørelse om aflastning – selvom aflastningen har en vis tidsmæssige udstrækning - kan ikke sidestilles med en afgørelse om anbringelse i forhold til muligheden for refusion. Dette gælder uanset, om der kan stilles spørgsmålstejn ved den konkrete anvendelse af servicelovens regler om aflastning og anbringelse.

Hvis der ikke er truffet en afgørelse om anbringelse, er der ikke grundlag for mellemkommunal refusion efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 2, nr. 6.

Afgørelse:

1. Baggrund for at behandle sagen

Ankestyrelsen har behandlet sagen for at afklare, hvornår der er tale om et aflastningsophold i forhold til et anbringelsesforhold i tilknytning til handle- og betalingsforpligtelse.

2. Reglerne

Det fremgår af retssikkerhedslovens § 9 a, stk. 1, at opholdskommunen for et barn eller en ung under 18 år har pligt til at yde hjælp, jf. dog § 9 b.

Det følger af retssikkerhedslovens § 9 a, stk. 4., 1. og 2. pkt., at forældremyndighedsindehaverens opholdskommune har pligt til at yde hjælp efter kapitel 11 i lov om social service. Er et barn eller en ung under 18 år anbragt uden for hjemmet, får barnet eller den unge dog selvstændig opholdskommune i den kommune, som har truffet afgørelse om anbringelsen efter kapitel 11 i lov om social service

Det fremgår af retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 2. nr. 6, at opholdskommunen har ret til refusion, når den tidligere kommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at en person får ophold i anbringelsessteder for børn og unge efter § 66 i lov om social service.

3. Andre Principafgørelser

R-8-04: Ankestyrelsen fandt, at et barn, der havde været i aflastning hos en plejefamilie i ca. 6 måneder, ikke kunne anses for anbragt efter reglen om selvstændig opholdskommune for anbragte børn i retssikkerhedsloven. Kompetencen til at træffe afgørelse om foranstaltninger efter servicelovens regler om særlig støtte til børn og unge lå derfor hos forældremyndigheds-indehaverens opholdskommune.

44-11: Ankestyrelsen fandt, at fast ophold uden for hjemmet fra torsdag efter skole til mandag morgen var af et sådant omfang, at det skulle bevilges efter reglerne om anbringelse uden for hjemmet. Opholdet kunne derfor ikke etableres som aflastningsophold.

Ankestyrelsen lagde vægt på betænkning nr. 1212/1990 om de retlige rammer for indsatsen over for børn og unge samt forarbejderne til bestemmelsen om aflastning.

Ankestyrelsen vurderede, at det har været intentionen med bestemmelsen at give mulighed for enten faste korterevarende aflastningsophold med et vist mellemrum eller mere enkeltstående aflastningsophold af længere varighed.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at et ophold uden for hjemmet hver uge fra torsdag eftermiddag til mandag morgen ikke kan rummes inden for rammerne af reglerne om aflastning.

4. Den konkrete afgørelse

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i sagen om, hvornår der er tale et aflastningsophold i forhold til et anbringelsesforhold i tilknytning til handle- og betalingsforpligtelse.

Resultatet er

- at Kommune YY er ikke selvstændig opholdskommune for NN, og kommunen er dermed ikke handle- og betalingskommune for ham.

Det betyder, at afgørelsen fra Det Sociale Nævn i Statsforvaltningen YY stadig gælder.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsen finder, at det er en forudsætning for, at retssikkerhedslovens § 9 a, stk. 4, 2. pkt., kan finde anvendelse, at der er truffet en egentlig afgørelse om anbringelse uden for hjemmet efter servicelovens bestemmelser herom.

Da der i den konkrete sag ikke er truffet afgørelse om anbringelse, finder vi, at NN ikke har fået selvstændig opholdskommune i Kommune YY efter bestemmelsen i retssikkerhedslovens § 9 a, stk. 4, 2. pkt.

Der er derfor ej heller ikke grundlag for mellemkommunal refusion efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 2, nr. 6.

Vi har ved afgørelsen lagt vægt på, at der i sagen alene er truffet afgørelse om aflastning af NN i hver anden uge (7 dages aflastning hver anden uge).

Vi har endvidere lagt vægt på, at hverken i lovforarbejderne til servicelovens bestemmelse om aflastning eller i selve lovtæksten fremgår, at et aflastningsophold som følge af sin tidsmæssige udstrækning skal betragtes som et anbringelsesforhold.

Vi har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af Betænkning nr. 1212/1990 om retlige rammer for indsatsen over for børn og unge, som har dannet grundlag for bestemmelsen i serviceloven om aflastning, at der er tale om en forebyggende foranstaltning, der tidsmæssigt for de enkelte ophold kan strække sig fra kortere ophold på 1-2 dage til 2-3 uger ad gangen, og at selve aflastningsordningen vil kunne fungere for en længere årrække, evt. for resten af barnets opvækst, jf. side 87-88 i betænkningens afsnit 2.2.

I vores vurdering af sagen er ligeledes indgået en dom fra ZZ Landsret af 29. juni 2012. Ankestyrelsen havde i sagen fundet, at et aflastningsophold – hvor barnet havde ophold i aflastningsfamilien i mere end 14 dage pr. måned – måtte sidestilles med en anbringelse. Landsrettens begrundelse og resultat var, at der hverken efter ordlyden eller forarbejderne til bestemmelsen i servicelovens § 62 om genbehandlingsfrist er støtte for synspunktet om, at en aflastningsordning iværksat efter servicelovens § 52, stk. 3, nr. 5, skal anses for en anbringelse uden for hjemmet.

Vi har denne afgørelse ikke har taget stilling til, hvorvidt der burde have været truffet afgørelse om anbringelse uden for hjemme efter servicelovens bestemmelser herom.

Bemærkninger til klagen

I har til sin støtte for jeres klage henvist til vores Principafgørelse 44-11. Det fremgår af afgørelsen, at vi fandt, at fast ophold uden for hjemmet fra torsdag efter skole til mandag morgen var af et sådant omfang, at det skulle bevilges efter reglerne om anbringelse uden for hjemmet. Opholdet kunne derfor ikke etableres som et aflastningsophold.

Vi skal hertil bemærke, at det er vores vurdering, at vores afgørelse i denne sag om NN ikke er i strid Principafgørelse 44-11. Vi skal henvise til, at Principafgørelse 44-11 ikke vedrører spørgsmålet om mellemkommunal refusion.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå, da Det Sociale Nævn traf afgørelse i sagen
- Det Sociale Nævns afgørelse af 23. august 2013
- Klagen til Ankestyrelsen af 21. september 2012
- Det Sociale Nævns genvurdering

Sagsfremstilling

Kommune YY traf den 19. april 2012 afgørelse om tilbagekaldelse af refusionstilsagn til Kommune XX. Kommune YY mener, at aflastningen til NN udelukkende er givet for at aflaste NNs mor og rettelig i stedet skulle være givet efter servicelovens § 44, jf. § 84.

Det Sociale Nævn stadfæster Kommune YYs afgørelse, dog med en ændret begrundelse. Nævnet vurderer, at bevillingen af aflastning til NN hos en plejefamilie, hverken efter servicelovens § 52, stk. 3, nr. 5, eller § 44, jf. § 84, kan anses for at være en anbringelse som medfører, at borgeren er anbragt efter reglen om selvstændig opholdskommune i

retssikkerhedslovens § 9 a, stk. 4, 2. pkt. Nævnet har henvist til Ankestyrelsens principafgørelse R8-04 om, at et barn der havde været i aflastning hos en plejefamilie i ca. 6 måneder, ikke kunne anses for anbragt efter reglen om selvstændig opholdskommune for anbragte børn i retssikkerhedslovens § 9 a, stk. 4, 2. pkt.

I klagen til Ankestyrelsen har I anført, at NN er i aflastning hver anden uge. Skiftedagen har været forskellig, men der er tale om 7 dages aflastning hver anden uge. Det er kommunes opfattelse, at der er tale om en anbringelse efter servicelovens § 52, stk. 3, nr. 7. Der er ikke tale om et aflastningsforhold hverken efter servicelovens § 52, stk. 3, nr. 5 eller § 44 jf. § 84. Til støtte for herfor har Kommune XX henvist til Ankestyrelsens Principafgørelse 44-11.

Det Sociale Nævn har i sin genvurdering af 1. november 2012 fastholdt sin afgørelse.